EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 4

25 januari 1964
Voor abonnees 35 ct.
Losse nummers 45 ct.

HALLO, beste vrienden!

HOU je van paarden? Hou je van cowboys? Dan moet je eens een rodeo bezoeken. Ja, natuurlijk is het wat bezwaarlijk om even naar Amerika of Canada over te wippen, maar het is een piepkleine moeite om de pagina's 15, 16 en 17 te bekijken, niet waar? Daar is op onze PEP-plaat een rodeo in beeld gebracht door onze tekenaar Hans Kresse. Daar zie je die tanige, lenige kerels aan het werk. Onder de breedgerande hoeden schitteren hun felle ogen, hun vingers zijn soepel en sterk als bamboeriet en hun slanke benen buigen zich zo krachtig als nijptangen rond de paardelijven. Zij beoefenen de wildste sport ter wereld; hun leven is even ongewis als dat van autoracers, en hun onverschilligheid overtreft die van oorlogsvliegers... Over oorlogsvliegers gesproken, op pagina 22 begint het verhaal: Het Geheim van de Eenzame Spitfire; wat daarin gebeurt is óók niet gering!
Inspecteur Liebricht, met wie jullie al in Pep 46 konden kennismaken, heeft dit keer een vreemd karwei op te knappen; hij moet babysitten bij een bang oud heertje... Enfin, jongelui, aan variatie, ook in deze PEP, weer geen gebrek! Amuseer je en... tot kijks!

Terwijl de mustang als een sprinkhaan op en neer veert en de benen wild uiteen werpt, klemt de cowboy zich aan het van woede trillende paardelijf vast. Een van de gevaarlijkste stunts op de rodeo.

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

MARKTDAG IN VEULENDAM

Op welke dag is het veemarkt in Veulendam? Als je goed naar de tekening kijkt, kun je dat te weten komen. Ieder dier stelt een letter voor. Gelijke dieren zijn gelijke letters en verschillende dieren zijn verschillende letters. Samen beelden de dieren dus een dag in de week uit. Heb je de naam van die dag gevonden? Schrijf je oplossing dan op een briefkaart en stuur deze vóór 30 januari naar Redactie PEP, Postbus 1444, Amsterdam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: „Pep-prijsvraag nr. 4". Vergeet je eigen naam en adres niet, want als je dat doet kun je nooit een prijs krijgen. En dat zou jammer zijn!

PRIJZEN

1e prijs: horloge; 2e prijs: fototoestel; 3e prijs: tafeltennisspel; 4e prijs: kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een boek.

Deze keer geen winnaars van de wekelijkse prijsvraag. Maar... kijk uit naar PEP nr. 7, want daarin worden de winnaars van de hoofdprijzen die bij de grote UNESCO-PRIJSVRAAG zijn uitgeloofd, bekend gemaakt!

DE OPLOSSING van prijsvraag nr. 2 is: KIP - HAAN - KLOEK - HOEN - KUIKEN.

WYOMING (U.S.A.)

In het Noordamerikaanse Yellowstonepark zijn eetlustige beren erachter gekomen dat zij ook zonder hulp van bezoekers hun maaltje bij elkaar kunnen krijgen. Steeds meer aangiften komen er binnen over beren die de portieren van geparkeerde auto's openen en dan de hele inhoud overhoop halen op zoek naar iets eetbaars. De directie heeft de bezoekers nu verzocht hun wagens beter af te sluiten.

LONDEN (Engeland)

Vol spanning zat het publiek in een Londense studiozaal te wachten op de uitvoering van het aangekondigde toneelstuk „Niets" van William Finney. De toeschouwers werden niet teleurgesteld: de schrijver gaf hun wat hij had aangekondigd. Op het volkomen lege toneel gebeurde namelijk twee uur lang... helemaal niets! Wel een bijzonder duidelijk bewijs dat je zelfs met „Niets" nog geld kunt verdienen...

VANCOUVER (Canada)

Reuze-inktvissen, zo beweert de hoofddierenvanger van 't Stanley-aquarium in Vancouver, zijn op een heel eenvoudige manier te vangen. Deze scherpzinnige vakman beveelt hiervoor aan een spuit gevuld met jeukpoeder. Als de inktvis hiermee ferm ingespoten is, wordt het dier rustig en zelfs vriendelijk. Een uiterst merkwaardig verschijnsel, daar jeukpoeder verkocht wordt om iemand ònrustig te maken!

Ton en Tineke

door Franquin

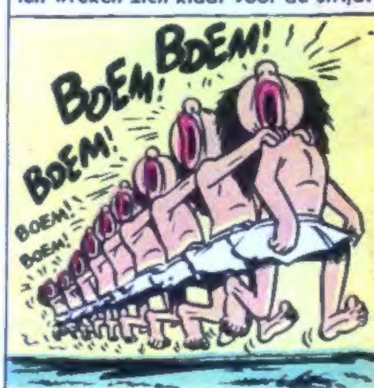

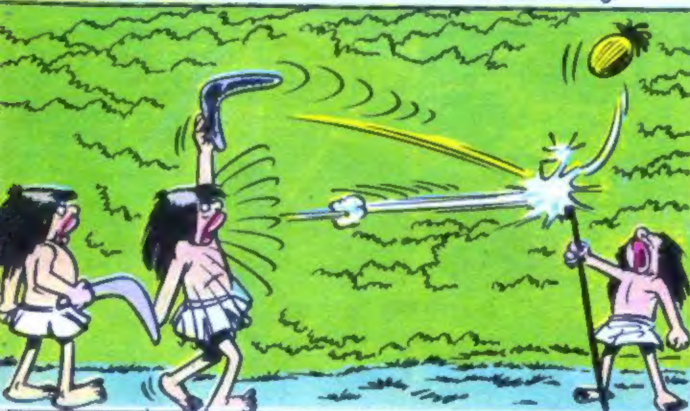

Pep in het land van BOEM-BOEM

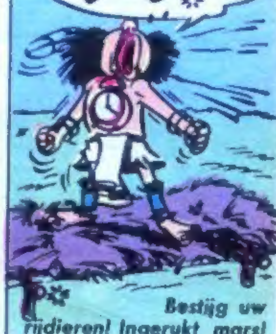
De filmploeg heeft, dank zij Pep en Stef, een olifant, een gorilla en een kangoeroe gevangen. Deze laatste behoort aan een heel boos volkje....

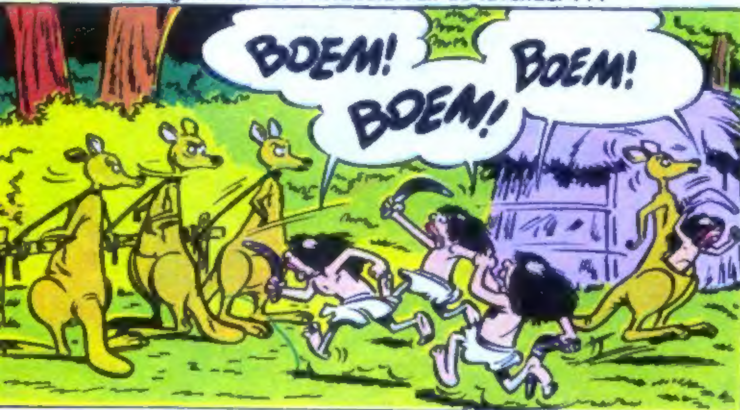

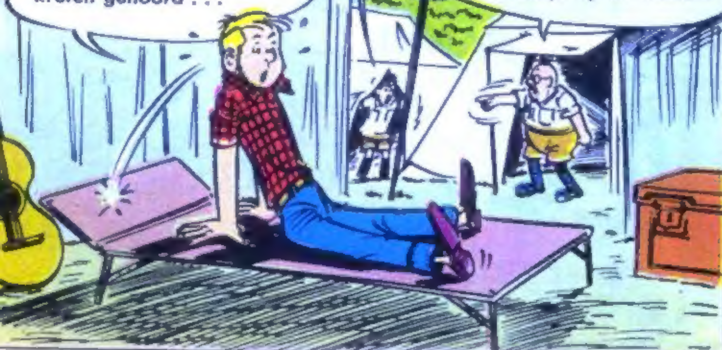

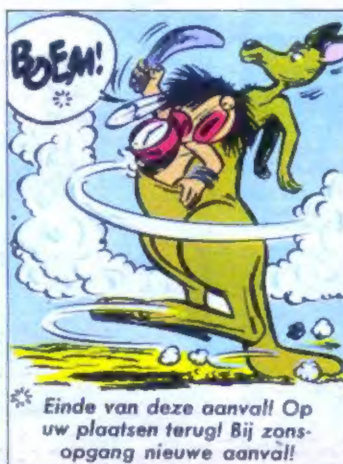

In navolging van het voorbeeld der Indianen, omsingelen de pygmeeën, onder luide oorlogskreten, het kamp van onze vrienden . . .

BOEM! BOEM! BOEM! BOEM! BOEM! BOEM! BOEM! BOEM! BOEM! BOEM! BOEM! BOEM!

. . . en intussen werpen zij hun wapens, die ze prompt weer terugkrijgen . . .

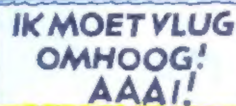

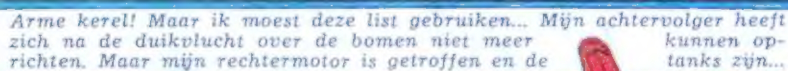
WORDT VERVOLGD

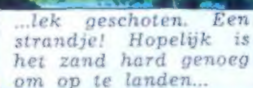
OPERATIE

VERDRAAID! HIJ ONT-SNAPT WEER!

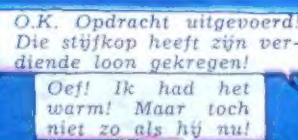

IK MOET VLUG OMHOOG! AAAI!

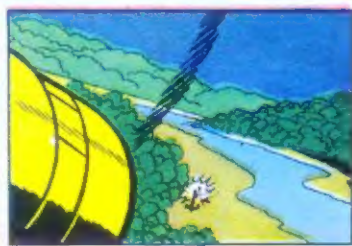

KRAW

Arme kerel! Maar ik moest deze list gebruiken... Mijn achtervolger heeft zich na de duikvlucht over de bomen niet meer kunnen op- richten. Maar mijn rechtermotor is getroffen en de tanks zijn...

...lek geschoten. Een strandje! Hopelijk is het zand hard genoeg om op te landen...

PAK PAK PAK PAK
PAK PAK PAK PAK
PAK
OEI! DAAR ZIJN DE ANDEREN!

O.K. Opdracht uitgevoerd! Die stijfkop heeft zijn ver- diende loon gekregen!
Oef! Ik had het warm! Maar toch niet zo als hij nu!

JUPITER !

Dan Cooper wordt bewusteloos gevonden in een toestel van de „Liberia Air" en gevangen genomen, maar dan ontsnapt hij in het eigen toestel van de directeur van deze maatschappij. Drie jagers krijgen opdracht hem neer te schieten . . .

Mooi! Ze gaan weg!

Gelukkig ben ik in de rubberbomen terecht gekomen. In mijn machine had ik dit nooit overleefd!

Het vervelende is dat ik nu 50 kilometer van de nederzetting af ben! Als ik stroomopwaarts ga, kom ik er wel, maar dan moet ik nog een dag en 'n nacht lopen! Zal ik dan nog op tijd komen om dokter Richard te redden?

Dan kan niets meer uit het brandende vliegtuig bergen en gaat op pad...

Door het dichte oerwoud komt hij maar moeizaam vooruit en weldra breekt een nieuwe dag aan...

Als ik nu niet stroomopwaarts moest, had ik een vlot kunnen maken. Dan zou ik er veel vlugger zijn!

Vanuit het struikgewas wordt Dan bespied...

Een blanke?

Dan, die niets heeft gezien, trekt verder langs de stroom. De inboorling verdwijnt vlug in het oerwoud...

Een half uur later...

Wat een ontzettende hitte! Ik kom bijna niet vooruit en verlies alleen maar kostbare tijd! Arme dokter Richard!

Plotseling...

Ik hoor takken kraken... Word ik door een mens of een dier beslopen?

Wéér dat gekraak! Het komt van die kant... Bij de bomen zal ik me verdekt opstellen...

Langs de stroom heb ik geen kans om aan een aanval te ontsnappen....

!
Maar als Dan vlak bij de boom gekomen is, valt er een net over hem heen...

...en springen er inboorlingen van alle kanten op hem toe!

De negers stellen Dan buiten gevecht en slaan hem bewusteloos...
Neem hem vlug mee!

Maar denk aan het bevel van het opperhoofd! We nemen de geheime toegang tot het dorp. Niemand mag de blanke zien, behalve het opperhoofd en de tovenaar!

Als Dan heimelijk het dorp binnengebracht is, wordt hij door de tovenaar ondervraagd... Daarna wordt hij opgesloten in de „hut van de voorvaderen"...

Maar tussen de tovenaar en 't opperhoofd heeft 'n vreemd gesprek plaats...
Je hebt N'Golo te vlug laten weten dat we een blanke hebben!
N'Golo heeft ons bevolen dat we hem onmiddellijk moesten waarschuwen als we een blanke in het woud vonden!

Ja, maar deze blanke is op weg naar dokter Richard om hem voor een groot gevaar te behoeden...

En dokter Richard heeft eens mijn kind gered toen jij er niets meer voor kon doen!
Ja, ik weet het.. Maar N'Golo is al op de hoogte!

Terwijl de inboorlingen verder beraadslagen, is de directeur van de „Liberia Air", ingelicht door N'Golo al met zijn helikopter op weg...

Nu slaan we een dubbele slag! We schakelen Dan Cooper uit en halen meteen dokter Richard op om een „reisje" te maken...

En de dokter zal zijn „reisje" beëindigen met een sprong zonder parachute boven 'n bergstroom...

En wat doen we met Cooper? Nemen we die mee terug?

Geen sprake van! De blanken die door N'Golo's volgelingen worden gepakt, moeten spoorloos verdwijnen!

LS-IAK

Ik begrijp het! We zullen buiten het dorp landen en verder lopend naar 't opperhoofd gaan.

Juist! Hij verwacht ons. De tamtams hebben onze komst al gemeld!

Later...

Ik ben hier met N'Golo geweest. Als we langs de stroom landen, vinden we een weg. We zijn hier een half uur van het dorp af...

O.K.

Als de helikopter geland is, gaan de drie mannen langs het smalle pad door het oerwoud op weg naar het dorp van de „Putus".

N'Golo is slim! Door alle blanken in het oerwoud gevangen te nemen, voorkomt hij dat nieuwsgierigen het rebellenkamp ontdekken.

Na een tijdje...

Bij die open plek begint de hoofdweg. Binnen twintig minuten zijn we in 't dorp!

Maar plotseling blijven ze staan...

Een groep negers met Dan in hun midden daagt voor hen op...

Sta stil! Jullie zijn omsingeld!

!

Werp je wapens weg en houd je rustig... anders...

WORDT VERVOLGD

HET heertje dat inspecteur Liebricht had opgebeld, scheen aanmerkelijk minder angstig dan tijdens het telefoongesprek dat de inspecteur een ogenblik te voren met hem had gevoerd, hoewel de bibbertoon in zijn stem nog niet was verdwenen. Ogenschijnlijk vol aandacht bestudeerde de inspecteur, in de overdadig gemeubileerde kamer, de beduimelde brief die het heertje hem had gegeven en gluurde tegelijkertijd naar zijn gastheer.

„Zo, meneer De Lange, dat ziet er niet zo mooi uit, hè? Vanavond moet u dus vijfhonderdduizend gulden deponeren in de holle stam van de wilgeboom aan het begin van het tuinpad, anders wordt u om zeep gebracht vóór de dag om is. Hm, de briefschrijver is niet bepaald bescheiden. Dit briefje vond u dus vanochtend bij u in de bus, zei u? Eens kijken wat meneer nog verder schrijft. Elke poging om met de politie in aanraking te komen wordt met de dood gestraft. Zozo, de man houdt niet van halve maatregelen. Jammer dat hij zijn naam niet onder de brief heeft gezet, anders konden we hem misschien een toontje lager laten zingen... Wat moeten we nu doen?" De alleenspraak van de inspecteur maakte het mannetje niet meer van streek dan hij al was. — „Hebt u alles goed afgesloten?"

Het mannetje knikte bevestigend.

„En u weet zeker dat behalve mij niemand uw huis op de een of andere manier binnengekomen is? Uw slaapkamerraam is ook dicht?" Weer moest de inspecteur genoegen nemen met een enkel knikje. „Mooi. Gaat u dan maar rustig naar bed. Er zal u niets overkomen. Sluit uw kamer goed en denk er niet meer aan. Welterusten."

Een beetje onthutst over de snelheid waarmee zijn beschermer de zaken afdeed, kwam het mannetje uit zijn stoel overeind. Zijn beverige hand wees uitnodigend naar de dranken op tafel — een fles cognac en een potje koffie — naar de open haard met de houtblokken ernaast en naar een gemakkelijke fauteuil en verdween zwijgend naar boven. Inspecteur Liebricht wachtte tot hij de slaapkamerdeur hoorde dichtklikken en zette zich in de fauteuil bij de haard. „Een vreemd ventje," stelde hij vast. „Wie zou hem geld willen afpersen als hij het niet

INSPECTEUR LIEBRICHT OP HET SPOOR...

Een windvlaag sloeg door de schoorsteen... Een vredige loomheid wiste alle zorgen weg en de inspecteur zonk dommelend weg in een fluweelzachte leegte..

Het uiterlijk van het huis van meneer De Lange vond de inspecteur wel zo in overeenstemming met de nietigheid van zijn bewoner

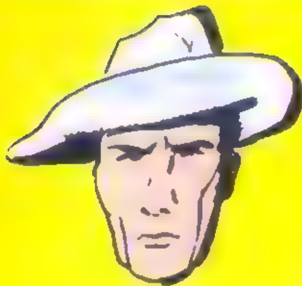
heeft? Er zal hem in elk geval niets overkomen. Foei, ik begin nou al slaap te krijgen."
Een windvlaag sloeg joelend door de schoorsteen en blies kleine vonkjes uit de haard
„Ik mag in geen geval in slaap..." Een vredige loomheid wiste alle zorgen weg en de inspecteur zonk weg in een fluweelzachte leegte.

Hij werd gewekt door het openpiepen van de kamerdeur. De oude man stapte opgewekt naar binnen, zichtbaar van een zware last bevrijd.
„Goeie morgen, inspecteur. Ik heb heerlijk geslapen en er is niets gebeurd. Heeft u iets gehoord?"
Rillend van de kou — de haard was helemaal uitgegaan — kwam de inspecteur langzaam tot de werkelijkheid terug. Hij had nauwelijks gehoord wat het mannetje zei en antwoordde op goed geluk: „Ja, meneer, alles is in orde. Ik ga nu naar huis om te slapen. Als u me nodig hebt, belt u me maar. Goeiedag."
Hij liep het tuinpad af, bleef bij het hek staan en bukte zich. Er liepen sporen, verse sporen, door de natte aarde langs de tuinheg. „Hm, zou er toch iemand zijn geweest?" vroeg hij zich bezorgd af. Hij volgde het spoor om het hele huis, kwam onder het slaapkamerraam van zijn beschermeling uit en volgde de voetstappen weer terug naar de heg. Alsof hij het niet belangrijk genoeg voor een nader onderzoek achtte, liep hij het hek uit en ging naar huis. Nauwelijks had hij daar zijn jas aan de kapstok gehangen of inspecteur De Bruyn belde hem op met het verzoek direct naar het politiebureau te komen.
Hij hees zich weer in zijn jas en spoedde zich naar het bureau, waar behalve de brigadier ook Liebrichts buurman, een kunsthandelaar, hem popelend stond op te wachten.
De brigadier groette hem kort en bits. „Waar zat je vannacht, Liebricht?"
De nog slaperige inspecteur had moeite niet boos uit te vallen. „Neem me niet kwalijk, brigadier. De volgende keer zal ik toestemming vragen om 's nachts uit te gaan. Excuseert u mij."
De brigadier ontspande zijn trekken en grinnikte. „We hebben je urenlang gezocht. Iemand heeft een heel duur schilderij — een Rubens geloof ik — weggehaald bij je buurman. Het ding is heel slordig uit de lijst gesneden, met een bot voorwerp naar het schijnt. Geen spoor van de dader te vinden. Er is niets geforceerd. De inbreker moet een loper gehad hebben. Kijk, hier is de lijst. Geen vingerafdruk, niets. Dat bordje „privé-detective" op je deur heeft de dief ook niet afgeschrikt. Tenzij hij wist dat je niet thuis was. Waar heb je toch uitgehangen?" — „Ach, da's waar ook. Dat arme bange mannetje. Mag ik 'ns even bellen?" Dit volkomen niet terzake doende antwoord bracht de brigadier tot zwijgen. Het bibberstemmetje aan de andere kant van de lijn stelde hem onmiddellijk gerust: alles was rustig in huis; een nieuwe dreigbrief was er niet bezorgd. „Mooi," zei Liebricht tevreden. „Kunt u even naar het politiebureau komen? Ja, dadelijk. U hoeft nooit meer bang te zijn. Alles komt in orde als u vlug komt." Voor de ogen van de verbouwereerde kunsthandelaar, verstopte inspecteur Liebricht de lijst achter een gordijn. — Het oude heertje was binnen enkele minuten hijgend en wel binnen. „Zo, meneer De Lange. Blij u te zien," begroette de inspecteur hem opgewekt. Ik heb me bezorgd gemaakt. Eerst dacht ik dat iemand met u een onsmakelijke grap wilde uithalen door u te dreigen, maar de voetsporen onder uw slaapkamerraam hebben me de ogen geopend." — „Waren er dan sporen, meneer?" vroeg het kereltje geschrokken. „Ja, alleen is het me nu pas te binnen geschoten dat de voetstappen die náár uw villa leidden, verser waren dan die uw huis verlieten. Dus iemand moet uw huis hebben verlaten om er pas veel later weer terug te keren. Die iemand was nog bij u thuis, nadat ik bij u weggegaan was, want er waren verder geen sporen. Ik weet wie die iemand was, of liever: is. Het is namelijk dezelfde man die wist dat ik niet thuis was. Nadat hij met bibberende handen het schilderij bij mijn buurman heeft gestolen, is hij naar uw villa gegaan, heeft zich, waarschijnlijk met een touwladder, toegang verschaft tot uw slaapkamer en is in uw bed gaan slapen. Kortom, die iemand bent u zelf! Dat ik u moest beschermen was een smoesje! Het dreigbriefje was van u zelf afkomstig! Het verdraaide handschrift was dermate beverig dat het als zodanig duidelijk herkenbaar is!" Het heertje wist voor de zoveelste maal niets beters te doen dan stom te knikken.

Boven: Nauwelijks was hij thuis of inspecteur De Bruyn belde op en vroeg hem direct naar het politiebureau te komen. Onder: Hij liep het tuinpad af, bleef bij het hek staan en bukte zich. Er liepen verse sporen door de natte aarde. „Hm, zou er toch iemand geweest zijn?" vroeg hij zich af

TEXAS JOHN SLAUGHTER

De wraak van Geronimo

John Slaughter is door schurken overvallen. Het goud dat hij bij zich had, is hem ontnomen. De overval werd gezien door enkele Indianen, onder wie Geronimo. Een aantal burgers trekt er op uit om de schurken op te sporen. Zij worden gevonden .... vermoord, en zonder de zak goud. De sheriff verdenkt John van de moord ....

LATER.
... EN IK HAD JE GEWAARSCHUWD, JOHN! MISDADIGERS OF NIET, DIT SOORT WRAAK IS MOORD! ZELFS DE GROOTSTE SCHURK HEEFT RECHT OP EEN VERHOOR!
MAAR IK HEB ZE NIET GE-DOOD!

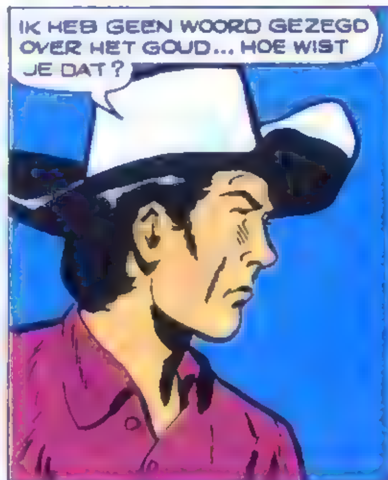

JOHN VERTELT HET OPPERHOOFD WAT ER GEBEURD IS EN WAT HIJ DENKT...
JIJ GOEDE VRIEND, JOHN SLAUGHTER ... MAAR DIT ERNSTIGE BESCHULDIGING ZIJN!
IK VRAAG ALLEEN DAT JE GERONIMO ROEPT...LAAT MIJ MET HEM PRATEN!

GERONIMO WORDT GEHAALD, MAAR ALS JOHN HEM VAN DE MOORD BESCHULDIGT...
BLEEKGEZICHT LIEGEN! GERONIMO NIET DODEN!
JE HEBT AL EERDER MIJN MENSEN AANGEVALLEN, GERONIMO ... JE HEBT VELE MALEN GEZWOREN ALLE BLANKEN UIT DIT LAND TE VERDRIJVEN!

EN DIE SPOREN WAREN VAN INDIANEN-PAARDEN!
GERONIMO NIET ENIGE INDIAAN IN OMGEVING ZIJN!

NEE ... MAAR WEL DE ENIGE, DIE ALTIJD MOEILIJKHEDEN VEROORZAAKT!
IK NIET JOUW GOUD STELEN!

IK HEB GEEN WOORD GEZEGD OVER HET GOUD... HOE WIST JE DAT?

IK... IK HOREN VAN BLEEKGEZICHT... IK...
SPREEK DE WAARHEID!

MISSCHIEN JOHN SLAUGHTER VERTELLEN WAARHEID... IK RAADSZITTING HOUDEN... WIJ BESLUITEN OVER GERONIMO...
JIJ LIEGEN!

INDIANENRECHT UITMAKEN WIE WAARHEID SPREKEN... ER MANIEREN ZIJN OM IEMAND TE LATEN PRATEN! GERONIMO, JIJ GAAN EN WACHTEN OP BESLISSING VAN RAAD!

JOHN SLAUGHTER TERUGGAAN NAAR RANCH... WIJ JOU ROEPEN ALS GERONIMO SCHULDIG ZIJN! JIJ GOUD TERUGKRIJGEN!
IK ZAL OP JE ANTWOORD WACHTEN!

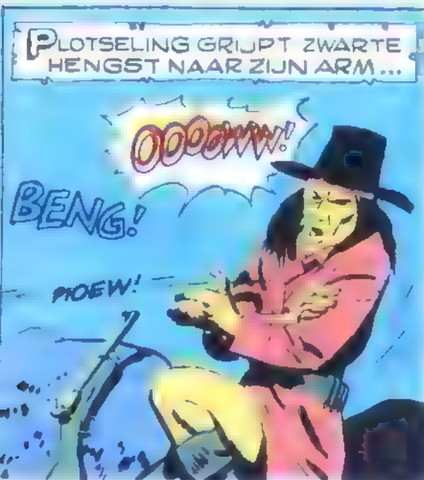

GERONIMO IS SCHULDIG, DAT ZIE JE ZO! WAAROM WACHTEN WE EIGENLIJK NOG, MENEER SLAUGHTER? WAAROM NIET METEEN...
WE MOETEN DIT NATCHEZ OP ZIJN MANIER LATEN DOEN, BILL.

ALS JOHN HET KAMP UITRIJDT...
WIJ NIET KUNNEN WACHTEN! WIJ BLEEKGEZICHT VERHINDEREN NOG MEER GERONIMO TE BESCHULDIGEN!

KOM, ZWARTE HENGST! WIJ JOHN SLAUGHTER NU KRIJGEN!

JOHN EN BILL RIJDEN NAAR DE SLAUGHTER-RANCH ALS OPEENS...
GERONIMO! HIJ VALT ONS AAN! ZOEK DEKKING!
BENG!

BENG!

PLOTSELING GRIJPT ZWARTE HENGST NAAR ZIJN ARM...
OOOOWW!
BENG!
PIOEW!

BEHOEDZAAM SLUIPT JOHN TOT ACHTER GERONIMO. HIJ KOMT NET OP TIJD OM BILLS LEVEN TE REDDEN...
JE HEBT ME HET BEWIJS GEGEVEN, DAT IK NODIG HAD!

DE TWEE MANNEN VECHTEN...

EN AL GAUW...
NU GAAN WE TERUG NAAR JULLIE KAMP... EN DEZE KEER ZUL JE DE WAARHEID VERTELLEN!

IN HET APACHE-KAMP KOMT EEN KRIJGER NAAR VOREN...
GERONIMO NIET VOOR GOUD DODEN... HET ZWARTE HENGST EN MIJ WAREN!
NATCHEZ BEIDE MANNEN AAN JOHN SLAUGHTER GEVEN... HIJ NAAR SHERIFF BRENGEN!

GERONIMO EN ANDEREN DOOR EIGEN MENSEN GESTRAFT WORDEN... ZIJ SCHULDIG ZIJN AAN VERBREKEN VAN STAMWETTEN! HIER... DIT VAN JOU ZIJN!

EVEN LATER RIJDEN JOHN EN BILL MET DE GEVANGENEN WEG...
DE KNAPEN, DIE ZE VERMOORD HEBBEN WAREN BANDIETEN ...MISSCHIEN KOMEN ZE ER GEMAKKELIJK VAN AF
DAT ZAL DE RECHTER BESLISSEN.

GERONIMO BOFTE DAT DIE TWEE SCHULD BEKEND HEBBEN... MAAR EIGENLIJK HEEFT HIJ EVENVEEL SCHULD ALS ZIJ. ALS HIJ HET EERST DIE MANNEN GEVONDEN HAD, ZOU HIJ ZE OOK HEBBEN NEERGESCHOTEN!
DENK JE DAT WE NOG LAST VAN HEM ZULLEN HEBBEN?

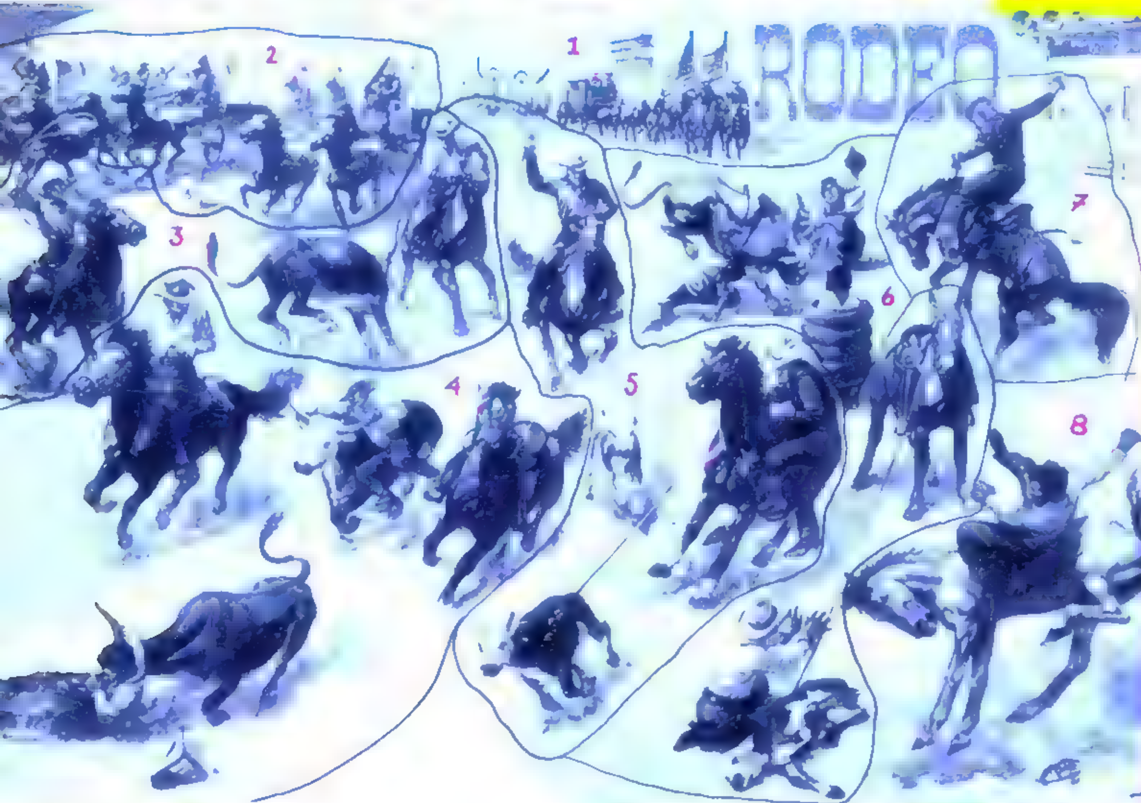

IK HOOP VAN NIET, BILL... MAAR DE KANS IS GROOT! GELUKKIG VOOR ONS IS OPPERHOOFD NATCHEZ EEN VERSTANDIG MAN... MET HEM HEBBEN WE EEN KANS OP VREDE!

RODEO!

De wildwest leeft nog! Het is niet waar dat de cowboys zachtzinnige op grasssprieten kauwende lieden zijn geworden. Ga maar eens naar een rodeo en je beleeft er avonturen, wilder en opwindender dan het spannendste wildwest-boek.
Wat gebeurt er allemaal tijdens een rodeo? Er holt een onstuimig stierkalf de arena binnen. Het dier springt als een speelse geit heen en weer en wordt achtervolgd door een cowboy te paard, die een lasso boven zijn hoofd laat cirkelen. Hij moet het stierkalf „strikken". Een verdraaid moeilijk karwei, want het kalf daast als een tol door de arena, springt voor- en achteruit en maakt de vreemdste manoeuvres. Maar dan vliegt de lasso om de kop van het kalf en op slag staat het scherp afgetrainde paard roerloos. De cowboy trekt het weerspannige kalf naar zich toe, werpt zich plompverloren van zijn paard en bindt na een wilde strijd drie poten van het kalf aan elkaar.
Dan wacht de cowboy een nieuwe beproeving: de worsteling met een stier. Deze stunt ontstond per ongeluk, toen een neger, genaamd Bill Pickett, tijdens een round-up in Texas, nijdig werd op een eigenzinnige stier en deze vanaf zijn paard op de nek sprong. Met één arm rond de nek en de ander om de hoorn werkte hij de stier op de grond, waarna het beest kalm de „corral" binnenging. In de huidige rodeo rent de stier uit een der hokken, nagezeten door de „buildogger" (de worstelaar) aan de ene zijde en de „hazer" (de man die de stier op 't rechte pad moet houden) aan de andere kant. Dan springt de bulldogger van zijn paard en het gevecht begint. Soms ook brengt men Brahma-stieren in de arena. De cowboy moet zo'n stier berijden als... een paard. Dit soort „steer-riding" geldt als zeer gevaarlijk. Hij springt op de brede rug en wordt woest heen en weer geslingerd. (Het enige houvast voor de cowboy is een koord om het lijf van de stier). Komt hij te vallen, dan moet hij gauw maken dat hij wegkomt, anders kan hij een optater krijgen waar hij niet meer van bijkomt. Daarom bevinden zich een stel dappere kerels in de buurt, verkleed als clowns, die meteen de aandacht van de woedende stier afleiden van de gevallen berijder.
Heeft de cowboy deze beproevingen doorstaan, dan is zijn taak nòg niet volbracht. Hij moet een wild paard berijden en het dier in korte tijd bedwingen (bronco-riding), een van de gevaarlijkste stunts van de rodeo. De cowboy bestijgt het paard in een smalle houten box die het dier geen enkele ruimte biedt tot onverhoedse bewegingen. Hij installeert zich omzichtig in het zadel, steekt zijn rechterarm in de lucht — hij mag slechts één hand gebruiken om de mustang te bedwingen — en schreeuwt „Laat 'm los!" Het paard rent de staldeuren uit, steigert rechtstandig omhoog, springt naar links en naar rechts, maakt zwaar slagzij en wil zich op de grond werpen. Dit moet de cowboy voorkomen. Lukt het hem tien seconden op de golvende paarderug te blijven, dan heeft hij zijn plicht volbracht!
De prestaties van de rodeo-rijders worden in punten gehonoreerd en de prijzen bestaan uit vele duizenden rinkelende dollars. Zij kunnen in één jaar schatten vergaren of in diepe armoede het seizoen besluiten. Geen succes, geen geld!

De cowboy lijkt maar een lichte man naast de zevenhonderd pond zware stier, die zich fel verzet.

1. Parade, met Indianen, muziek, postkoets enz.
2. „Chuckwagon-race" (chuckwagon=keukenwagen). Ieder team bestaat uit een chuckwagon + koetsier, een vierspan en vier uitrijders. Als de starthoorn blaast, laden de uitrijders zo gauw mogelijk de kampkeuken op de wagen (kachel, keukengerei enz.); dan sprint de kar weg, de uitrijders springen op hun paarden en gaan er achteraan. Het parcours wordt aangegeven met genummerde tonnen.
3. „Team-roping". Dit vereist grote samenwerking van twee rijders: de een lassoët de hoorns, de ander de twee achterpoten. Een goed team kan in een rodeo gemakkelijk $ 15.000 bij elkaar winnen!
4. Het „buildogging" of stierworstelen in zijn huidige vorm. — 5 en 5A. „Calf-roping". Buck Sorrells, de kampioen, heeft al meer dan $ 30.000 bij elkaar gelassoëd!
6. Het berijden van de Brahma-stier moet soms met levenslange invaliditeit bekocht worden . . .
7. „Bronco riding". Dit geschiedt zowel mèt zadel als zonder (8).

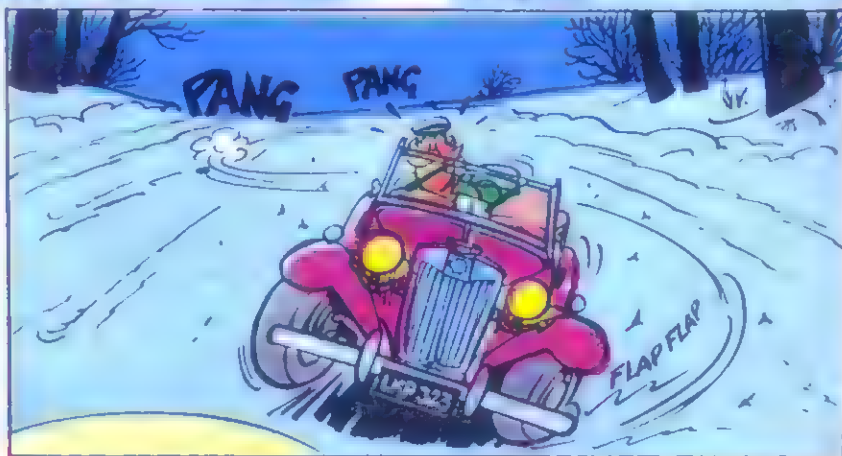

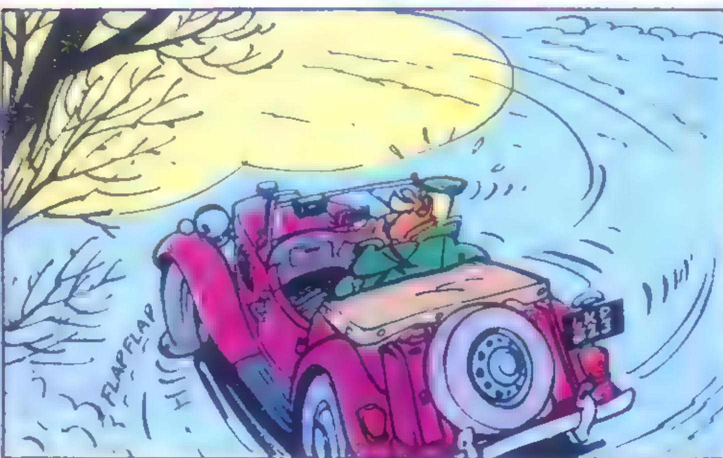

Pep
PLAAT

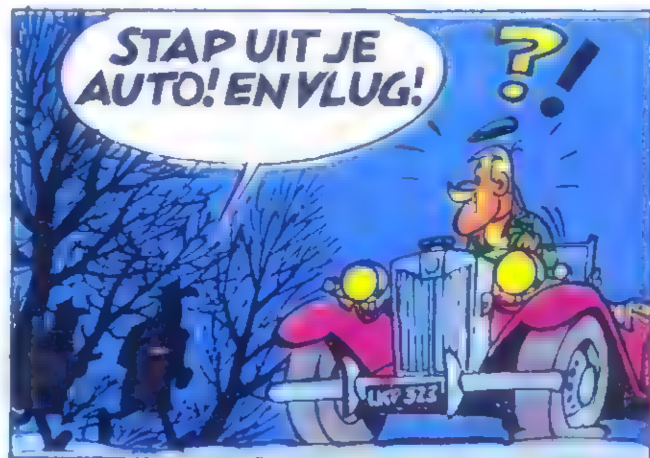
RODEO

CLIFTON EN D

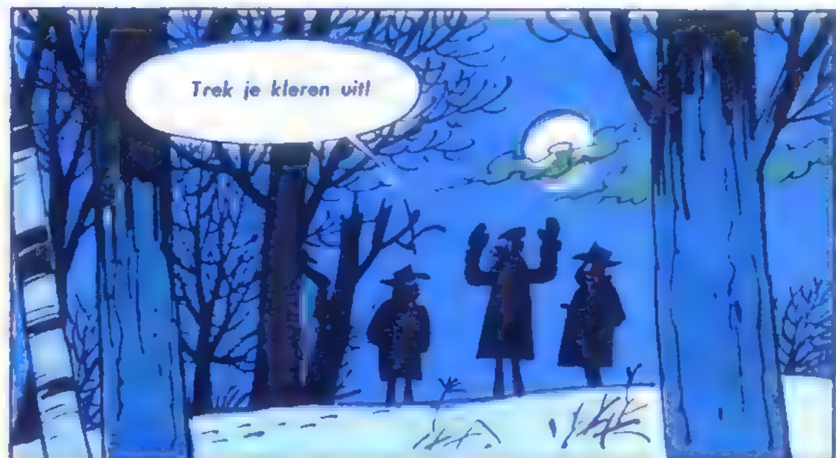

Als ik vannacht goed slaap, zie ik het morgen allemaal vast niet zo somber meer in! Daar hoop ik dan maar op!

PANG
PANG
FLAP FLAP
LKP 323

FLAPFLAP

STAP UIT JE AUTO! EN VLUG!
?!
LKP 323

Vooruit! Loop door! En handen omhoog!

Trek je kleren uit!

Zeg eens even, wat heeft dat allemaal te betekenen?

Kom, we smeren 'm!

E SPIONNEN

Kolonel Clifton is ervan overtuigd dat Horsepower onschuldig is, maar hij kan het niet bewijzen. Hij rijdt terug naar huis, recht in een hinderlaag!

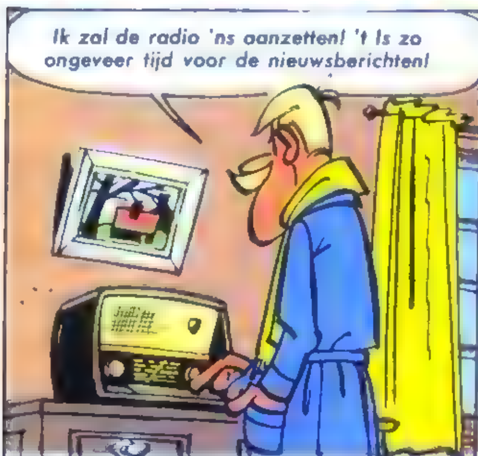

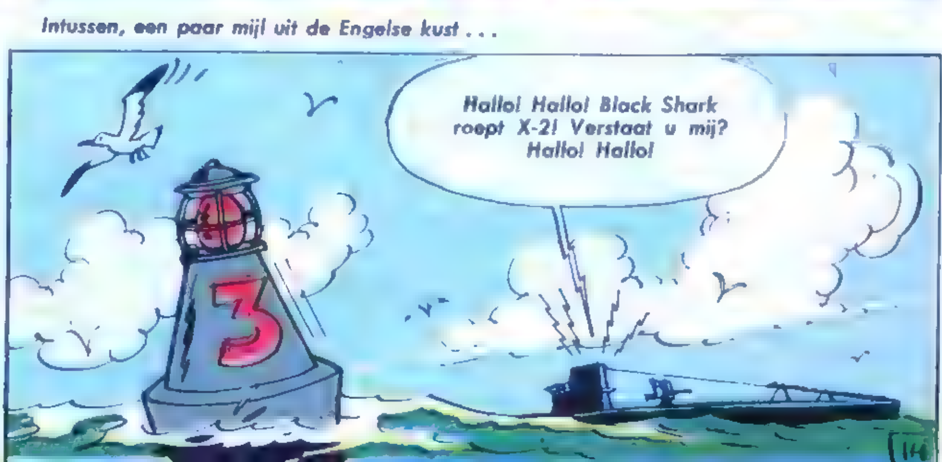

Intussen, een paar mijl uit de Engelse kust . . .

Hallo! Hier X-2! Ja, Black Shark, ik versta je goed . . . hier volgt 'n verslag van de gebeurtenissen van vannacht . . .

. . . daarna hebben we Clifton aangehouden en zijn kleren doorzocht! Maar we hadden geen succes!
TUUT TUT TUT

. . . daarom hebben we vannacht ook nog de flat van Horsepower doorzocht, maar ook daar vonden we niets!

Jullie zijn uilskuikens! Verschrikkelijke stommelingen! Sukkels!

Ik ken Clifton! Hij is een hele knappe detective! Natuurlijk heeft hij jullie bij de neus gehad! Ik zal me zelf met de zaak gaan bemoeien! Wacht me vanavond op bij punt 8, daar zal ik om ongeveer tien uur zijn! In die tussentijd moeten jullie . . .

En diezelfde avond . . .

Waar zouden ze nou toch naar gezocht hebben?

Het moet wel iets heel bijzonders zijn, want die ellendelingen schijnen nergens voor terug te schrikken! Ik had nu net zo goed doodziek kunnen zijn!

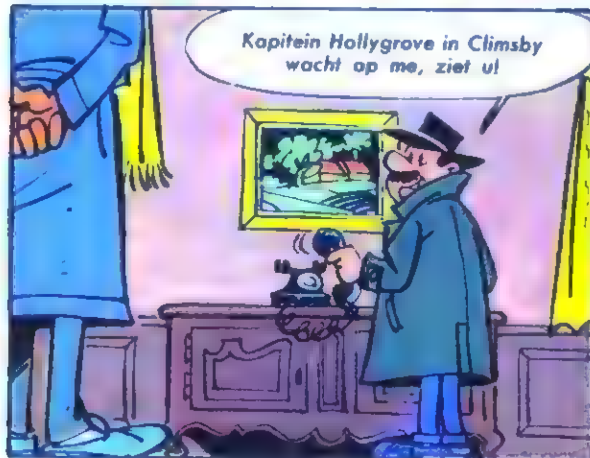

DING DING
Er wordt gebeld!

Wie zou dat nu nog kunnen zijn zo laat op de avond!
15

WORDT VERVOLGD

HET GEHEIM VAN DE EENZAME SPITFIRE

Jaren na de oorlog komt nog steeds bij volle maan één enkele Spitfire terug naar zijn basis in Engeland, als een aangeschoten vogel. Zogauw de wielen van het toestel de met mos begroeide landingsbaan hebben geraakt en het vliegtuig is uitgelopen, verdwijnt het. Zonder een spoor achter te laten...

EEN SPANNEND KORT VERHAAL DOOR JOHN MARSH
ILLUSTRATIE VAN GERARD VAN STRAATEN

„WAT zijn dat voor gebouwtjes?" vroeg Maggie, die boven op een heuvel was geklommen en nu met haar hand boven haar ogen tuurde naar wat houten hutjes en vreemde, logge schuren, die tegen het licht van de ondergaande zon stonden afgetekend. „Ik weet het niet zeker," zei haar neef Harry, „maar ik geloof dat daar vroeger een vliegveld is geweest. Ik heb er nog nooit rondgekeken, want we zitten zelf pas een week in ons vakantiehuisje."

„Kunnen we er niet eens gaan kijken?" De blauwe ogen van Maggie glinsterden. Ze was dol op alles wat met vliegtuigen en vliegvelden te maken had. „We hoeven toch nog niet naar huis, hè?"

„Nee... en moeder maakt zich echt niet meteen ongerust als het 'ns wat later wordt."

De jongen en het meisje liepen naar het gebouw toe, dat aan de rand van het vliegveld stond. „Het ziet er wel spookachtig uit," fluisterde Maggie toen ze tussen de hutjes en hangars doorliepen, die er vervallen, leeg en donker uitzagen. Het gras was hoog opgeschoten en dreigde de betonnen banen te overwoekeren.

„Werd het tijdens de oorlog gebruikt?"

„Ja," zei de jongen. „Wij hebben het landhuisje hier al gekocht toen ik nog maar een baby was. De mensen zeiden dat de Duitse bommenwerpers altijd deze kant opkwamen en dat de jagers dan van dit veld opstegen om ze te onderscheppen. Het schijnt er te spoken..."

„Te... te spoken?!" riep Maggie verschrikt uit. „Maar wie of wat heeft er nou zin om op zo'n verlaten plaats te spoken?"

„Geen idee," zei Harry. „Maar ga je mee naar huis? Ik heb honger!"

Ze liepen weer langs de vervallen hutten. Opeens bleven ze staan. Een vrouw was de hoek omgekomen en zij waren er bijna tegenop gebotst. Maggie greep Harry's arm, maar de vrouw, die helemaal niet verbaasd scheen hen hier aan te treffen, glimlachte.

„Hallo!" zei ze. Hoewel ze er knap uitzag, waren er harde lijnen rond haar mond en haar ogen. Zij was niet jong meer. „Hallo!" antwoordde Harry, die zich het eerst hersteld had.

„Loop ik zo goed naar Appleford?" vroeg de vrouw. Harry knikte. „Het is hier nog een kilometer of drie vandaan, maar als u rechtdoor loopt, kunt u het niet missen."

„Ik wilde dit vliegveld nu ook zelf 'ns zien," zei ze. „Weten jullie wat hier allemaal gebeurd is?"

„Niet zo heel goed," gaf Harry haar ten antwoord. „Ik weet dat het tijdens de Slag om Engeland gebruikt werd, lang geleden."

„Dat was het, hoewel het voor mij waarschijnlijk niet zo lang is als voor jullie." Een bedroefde trek was op haar gezicht gekomen. „Mijn broer was een van de piloten die een Spitfire vlogen van deze basis. Hij... hij werd neergeschoten. Ik was toen achttien jaar."

„Wat vind ik dat erg," fluisterde Maggie. De vrouw haalde haar schouders op. „Het is nu alweer zo lang geleden," zei ze. „Ik werk in Londen en ik kan niet zo vaak op vakantie gaan, maar nu had ik eindelijk de tijd en de gelegenheid om zelf het vliegveld 'ns te bekijken." Ze keek uit over de kale vlakte met de paar hutjes en hangars. Harry aarzelde, maar zei toen: „Het verhaal waar u het net over had..."

„Dat kan ik jullie beter niet vertellen, geloof ik," zei ze. „Zeker nú niet."

„Waarom?"

„Het is volle maan vannacht. En dan... Nou ja, goed, ik zal het jullie vertellen. Op een dag kwamen de Duitsers hier naar toe met meer bommenwerpers dan ze ooit ergens voor ingezet hadden. Alle vliegers gingen met hun Spitfires de lucht in, ook Tom, mijn broer. Later hoorde ik hoe het allemaal gegaan is. Eerst waren wij aan de winnende hand, maar toen de helft van onze toestellen weer op de grond was om te tanken, verschenen er opeens honderden Duitse jagers, die weinig moeite hadden met onze uitgeputte jongens. Alle Spitfires die nog in de lucht zaten, schoten ze neer en daarna vielen ze de toestellen op de grond aan en schoten ze in brand. Het was duidelijk dat de Duitsers de hele basis wilden opruimen."

„Wat verschrikkelijk!" stootte Maggie uit. „Op het vliegveld dachten ze dat al onze Spitfires vernietigd waren, maar toen de Duitse bommenwerpers en jagers verdwenen, kwam er één enkele Spifire laag over de heuvels binnenhinken. De vlieger wist zijn beschadigde machine heelhuids op de grond te krijgen. Toen het basispersoneel ernaar toe rende om hem uit de cockpit te helpen, zagen ze dat hij dood was. Terwijl hij zijn toestel veilig terugbracht naar de basis, was hij gestorven..."

„Dus het hele squadron was weggevaagd?"

„Ja... Na die dag is het vliegveld nooit meer gebruikt. Hoewel, hebben jullie gehoord dat het hier moet spoken?"

„Dat zeggen de mensen uit de buurt, ja."

„Er wordt verteld dat bij volle maan hier een vliegtuig landt. Het schijnt binnen te komen als een gewonde vogel. Niemand klimt eruit, en toch is de vlieger duidelijk in de cockpit te zien."

„De laatste Spitfire!" riep Maggie opgewonden.

„Het toestel rolt uit, staat stil en... verdwijnt."

„Verdwijnt!"

„Ja, en degenen die het gezien hebben, moeten daar gewoonlijk voor boeten. Dat heb ik tenminste gehoord."

„Hoezo, boeten?" vroeg Maggie ademloos. — De vrouw haalde haar schouders op. „Dat weet ik niet zo precies, maar ik geloof dat ze dan binnen een bepaalde tijd sterven of iets dergelijks." — „Wat ontzettend!" riep Maggie uit. De vrouw glimlachte. „Ik moet er nu vandoor. Ik heb al veel te lang met jullie gepraat! Straks mis ik de bus nog en dan kom ik vanavond niet meer in Londen." Zij draaide zich om en liep weg. Maggie keek Harry aan. „Wat zou het machtig zijn als wij dat..." Harry pakte haar bij haar arm en duwde haar in de richting van huis. „Ik weet waar je aan denkt," zei hij, „maar dat is niets voor kleine meisjes!" — „Maar je zou er zelf vannacht ook wat graag naar toe gaan!" protes-

teerde het meisje. „En ik ben heus niet bang!"
Harry lachte. „Dat weet ik, maar... Nou ja, we zullen wel zien."

TOEN mevrouw Henderson, Maggie en Harry die avond bij de haard zaten, zei het meisje met een uitgebreide geeuw: „Ik denk dat ik naar bed ga, tante. Ik ben moe na al dat wandelen van vandaag."
Mevrouw Henderson keek verbaasd op. „Nou," zei ze toen, „dat is goed. Als je echt moe bent, kun je het maar beter niet te laat maken." Ze hief luisterend het hoofd op. „Hoor ik daar een auto?" Harry rende naar het raam en keek naar buiten. „Het is vader! Ik dacht dat hij het voorlopig veel te druk had om ons hier op te zoeken!" Een grote, breedgeschouderde man kwam de kamer in. „Wat is er gebeurd, vader?" vroeg Harry. „Hoe kon u wegkomen?"
„Dat was vrij eenvoudig," zei commissaris Henderson. „Er moest hier in de buurt een onderzoek worden ingesteld en er was niemand vrij op dat moment; dus heb ik zelf de zaak maar ter hand genomen." Hij draaide zich om naar Maggie. „En, hoe is het met mijn nichtje?"
„O, fijn oom! Het is hier machtig!" Even later zaten ze met z'n drieën te luisteren naar zijn diepe, plezierige stem, die hen meevoerde naar de duistere achterbuurten van Londen.
„Wat lijkt het me machtig om een vader te hebben die bij Scotland Yard zit!" zuchtte Maggie jaloers, toen ze even later, nadat de politieman weer vertrokken was, naar bed gingen.
„Het is machtig," gaf Harry toe, „maar we weten nooit wanneer we hem 'ns langer dan een paar minuten zien."
„Wat gek, hè, dat hij er meteen weer vandoor ging."
„Hij zal vannacht wel achter de een of andere misdadiger aan moeten, denk ik," zei Harry. Hij aarzelde even. „Wat dacht je, zullen we nog..."
„Natuurlijk! Het is volle maan, dus hoeven we echt niet het vliegveld op te gaan om dat geheimzinnige spookvliegtuig te kunnen zien!"
„Kom mee dan!" zei Harry. Hij opende het raam en klom eruit. Vlak er onder was een plat dak. Hij hielp zijn nichtje erop en even later waren de twee op weg naar het vliegveld. Het zag er nu nog spookachtiger uit dan overdag. De wind bewoog het lange gras en floot zachtjes door de verlaten hangars, die als bleke blokken in een hoek van het veld lagen. „Zouden we dat vliegtuig te zien krijgen?" vroeg Maggie. Harry gaf haar geen antwoord. Hij luisterde gespannen. „Ik hoor iets," zei hij. „Stil!" Maggie voelde een rilling over haar rug lopen, toen het zacht brommende geluid van een vliegtuig kwam aanzweven van over zee. Toen hield zij zichzelf voor dat ze zich niet moest aanstellen. Er vlogen altijd 's nachts vliegtuigen. Het hoefde helemaal niet het spookvliegtuig te zijn waarover zij die middag gehoord hadden.
„Het komt hier landen, Harry!" riep Maggie uit. „Kijk, daar is het! Boven zee!" Harry keek in de richting die Maggie aanwees. Daar, laag boven de duinen, kwam een eenzame Spitfire aan. Er was geen geluid meer te horen nu. Vlak over hun hoofden kwam het toestel, als een gewonde vogel. De wielen raakten het beton van de landingsbaan, die als een grauwe streep door het gras getrokken was. „De Spitfire kwam binnen," zei Maggie met een grafstem, „maar toen ze ernaar toe renden om de piloot uit de cockpit te helpen, zagen ze dat hij dood was..."
„Dat zei die vrouw, ja, maar ze zei ook dat het opeens verdween nadat het geland was," kwam Harry nuchter. „En dat toestel staat er nog steeds!"
Een wolk schoof voor de maan en op datzelfde moment was het veld in grauwe, sombere schaduwen veranderd. „Laten we er wat dichterbij gaan," zei Maggie. „Ik kan het toestel niet meer zien!" Zij klommen over een schutting en liepen over het vliegveld naar de hangar toe. Toen eindelijk de maan weer te voorschijn kwam, bleven de jongen en het meisje stomverbaasd staan. Waar daarnet nog de Spitfire had gestaan, was nu alleen maar wuivend gras en een betonnen baan te zien... „Het... het kan toch niet zomaar verdwijnen!" riep Harry uit. „Kom mee," zei hij vastbesloten. „We gaan naar de hangar toe. Hij moet daar nog zijn!"
Even later stonden ze in het geweldige houten gebouw dat jaren geleden het onderkomen was geweest van de jagers. „Hij is er niet," fluisterde Maggie. „Hij is werkelijk verdwenen, net zoals die vrouw het ons vertelde!"
„Onzin," zei Harry. „Er is natuurlijk..." Hij kon zijn zin niet afmaken. Iets zachts en verstikkends werd over zijn hoofd en schouders gegooid. In paniek probeerde hij het af te rukken; toen voelde hij hoe hij werd opgetild en over iemands schouder werd weggedragen. Een zacht zoevend geluid klonk, een klik, en een rauwe stem zei: „Laten we 'ns kijken wat de vangst is. Haal de dekens er af!"
Harry en Maggie zagen dat zij in een soort kelder waren, waar lampen zwaaiden aan het lage plafond. Drie mannen en de vrouw die zij die middag gesproken hadden, stonden om hen heen. De vrouw sprak het eerst, haar gezicht vertrokken van woede.
„Dus jullie moesten je neus in de zaken van een ander steken, hè?" Een van de mannen draaide zich naar haar om. „Hou op, Liz. Het heeft geen enkel nut je daar nu over op te winden. De vraag is: wat gaan we met ze doen?" Een man, gekleed in vliegersuitrusting met zijn vlieghelm nog op, gromde: „Voor elk een kogel... ze hebben het verdiend!"
„En waar moeten we daarna met ze naar toe, idioot?"
Opeens zei de vrouw: „Ik weet hoe wij ze kwijt moeten raken. Het is vrij eenvoudig. Neem ze met je mee in het vliegtuig, als je teruggaat naar Frankrijk, Tony."
„Maar hoe moet ik ze in Frankrijk kwijtraken?" vroeg de piloot. „Zij zullen nooit in Frankrijk aankomen," zei Liz met een wreed lachje om haar lippen; en Harry, die de angst in Maggies ogen zag oplaaien, wist wat zij bedoelde. Als het toestel boven het Kanaal was, zouden zij overboord gezet worden. Hun lichamen zouden dan gevonden worden en iedereen zou waarschijnlijk denken dat zij een nachtelijk zwemtochtje wilden maken en verdronken waren...
„Laten we eerst het spul uit het vliegtuig laden," zei een van de mannen. „Hou jij die twee kinderen in de gaten, Liz." Voor ze de kelder uitgingen, bond de piloot Harry's en Maggies polsen achter hun rug vast en duwde ze toen neer op een kist. De vrouw had een sigaret opgestoken en keek op hen neer. „Als jullie verstandig waren geweest, hadden jullie gedaan wat iedereen hier in de buurt doet... wegblijven van het veld in de nachten dat er een volle maan is! Ik veronderstel dat jullie weten wat hier gebeurt?"
„Jullie zijn smokkelaars," zei Harry. „Dat is wel duidelijk, maar ik begrijp nog steeds niet hoe dat vliegtuig zo opeens kon verdwijnen."
„Dit vliegveld is indertijd uitgerust met een ondergrondse hangar," antwoordde Liz. „De toestellen werden daar gerepareerd. Met een lift werden ze naar beneden gebracht. Toen het vliegveld buiten bedrijf werd gesteld, is de lift uitgeschakeld. Eén van onze jongens heeft hem gemaakt, toen wij hier begonnen met het smokkelen, en vanaf die tijd hebben wij de goederen steeds hier beneden uitgeladen. Het spul dat uit Frankrijk komt, wordt hier opgeslagen, tot er genoeg is om een vrachtwagen te laten rijden. In Londen wordt het verkocht aan onze klanten, die het plezieriger vinden van ons te kopen dan om ik-weet-niet-hoeveel-extra te betalen aan belasting!" De mannen kwamen nu terug in de kelder.
„Het wordt tijd dat we weggaan," zei de piloot. „Leg ze maar in het vliegtuig." Hoewel ze wanhopig vochten, lagen Harry en Maggie even later opeengeperst in een kleine ruimte achter de cockpit. De lift begon te zoemen en langzaam ging het vliegtuig omhoog. Een paar seconden daarna stond het onder het houten dak van de hangar. Maggie, die door een raampje van de cockpit een glimp van buiten kon opvangen, zag hoe de betonnen banen bleek oplichtten in het schijnsel van de maan. Toen opeens waren er allemaal donkere gestalten rond de Spitfire. De vlieger werd uit de cockpit getrokken en Harry en Maggie werden bevrijd.
„Wie... wie bent u?" slikte Maggie. Een stem fluisterde: „Stil! Wij hebben de anderen nog niet!" De jongen en het meisje werden weggeleid door een lange man, die hen naar een auto bracht achter de schutting en hen daar achterliet. Toen kwam er een man hard naar de wagen toelopen, hij sprong achter het stuur en sloeg de deur achter zich dicht. „Dus dit waren jullie aan 't doen, terwijl wij dachten dat julie rustig in bed lagen!" De stem van commissaris Henderson klonk streng. „Vader!" riep Harry verbaasd. „Oom!" Maggie sloeg haar armen om de hals van de commissaris en snikte het uit. „Wat ben ik blij dat u er bent!" Haar oom lachte. „Ik ben hier naar toe gekomen omdat wij vreemde verhalen hoorden over een spookvliegtuig. Ik kon jullie er niets van vertellen, want je weet nooit hoe dat uitlekt. Toen ik hier tien minuten geleden aankwam, vertelde een van mijn mensen me dat hij een jongen en een meisje een hangar had zien ingaan en ze er niet meer had zien uit komen. Uit de beschrijving die hij gaf, begreep ik dat jullie het moesten zijn, en dat vond ik niet zo heel prettig. Wij waren net van plan ons met dynamiet een weg te banen naar de kelder, toen de lift omhoog kwam. Wij overvielen de piloot van het vliegtuig en zagen toen jullie achterin liggen." De commissaris keek naar buiten, waar een vreemde optocht uit de hangar kwam. Tussen de mensen van Scotland Yard in liepen de smokkelaars, Liz voorop. „Wat gaat er met ze gebeuren, vader?" vroeg Harry. „Ze zullen wel een pittige straf krijgen," zei de commissaris, „maar hoelang ze ook moeten zitten, ze hebben er elke dag van verdiend! En laten we nu maar teruggaan naar ons huisje, hè?"

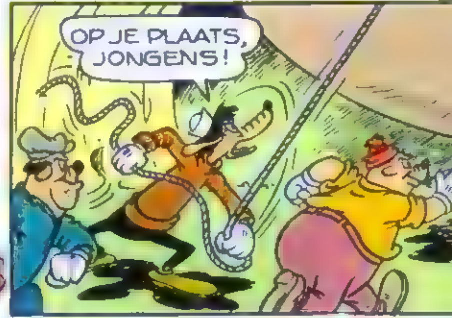
Mickey en Goofy

HET LUCHTMONSTER

De luchtvaartclub waarvan Mickey en Goofy lid zijn, houdt een wedstrijd voor oude vliegtuigen. Voor de winnaar is een gouden beker uitgeloofd. Ook Boris Boef schijnt van plan te zijn aan de wedstrijd mee te doen....

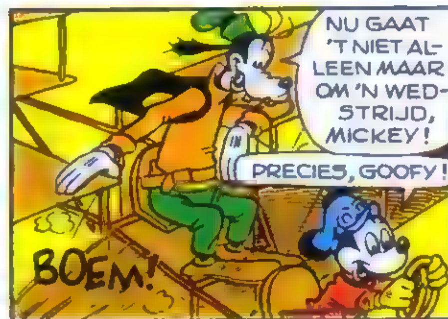

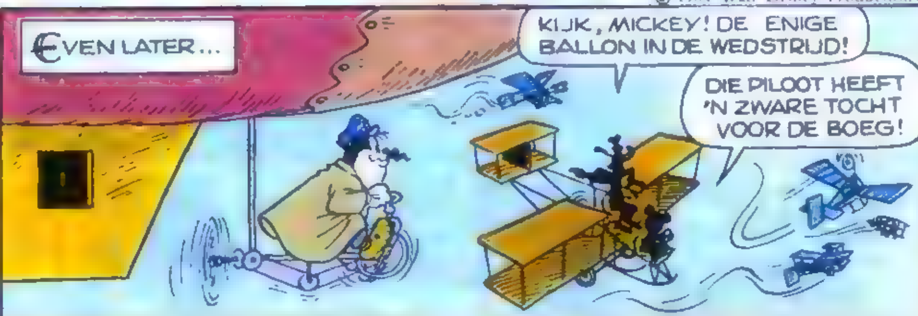

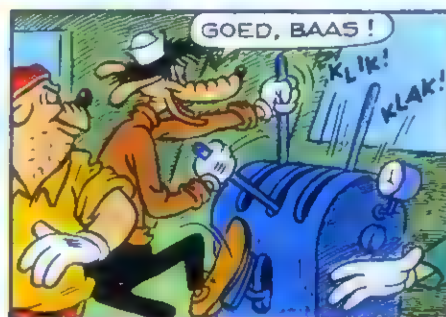

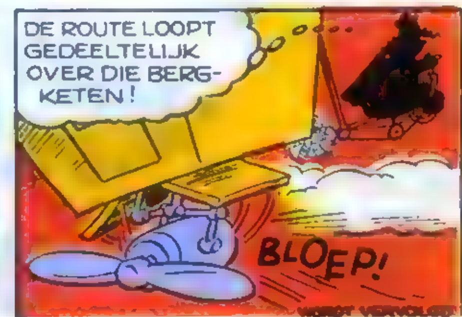

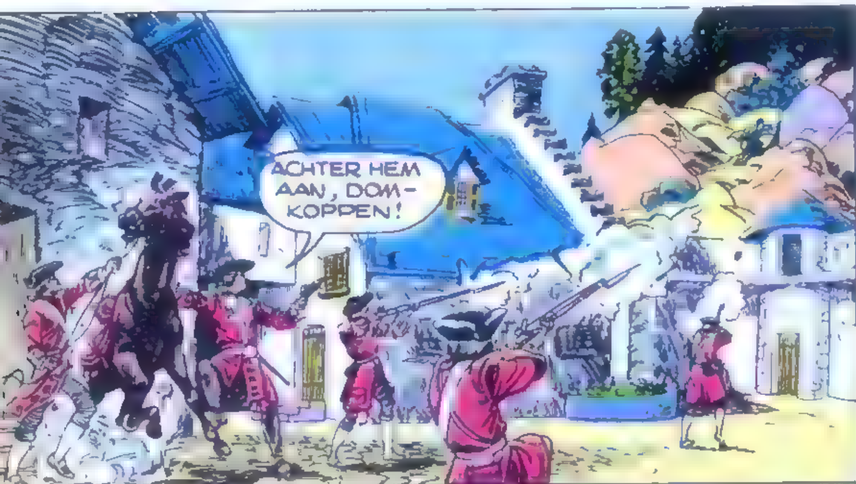

ROB ROY

In 1716 worden de Schotten door de Engelsen overheerst. Tijdens het huwelijksfeest van Rob Roy, de leider van de Schotse clan MacGregor, met Helen Mary wordt Rob door Engelse soldaten gevangen genomen. Onderweg naar de cel in het slot Stirling weet Rob te ontkomen. Hij haast zich naar zijn bruid op Inversnaid. Maar ook daar wordt hij achtervolgd door de Engelsen en hij vlucht de bergen in .

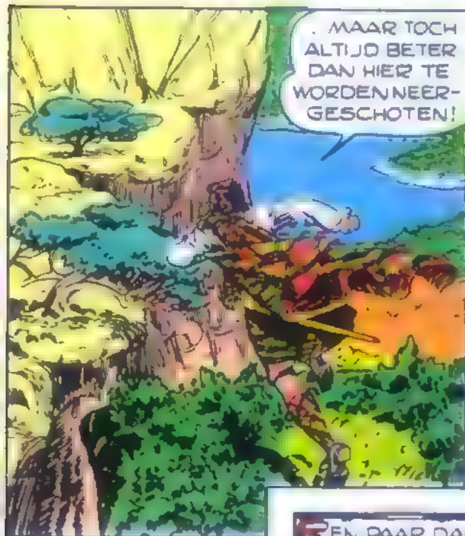

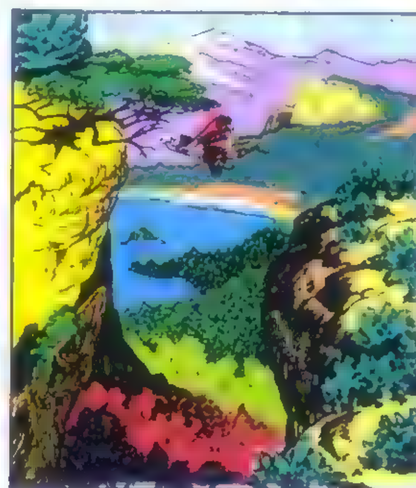

KILLEARN! KIJK! DAAR OP DIE ROTS!
MACGREGOR! NU ZIT HIJ IN DE VAL!

WANHOPIG NEEMT ROB DE ENIGE UITWEG DIE HEM OVERBLIJFT...

NA WAT EEN EINDELOZE KLIMPARTIJ LIJKT...
DIE BOOM IS MIJN ENIGE KANS OM TE ONTSNAPPEN! HET IS EEN VERSCHRIKKELIJKE SPRONG..

.. MAAR TOCH ALTIJD BETER DAN HIER TE WORDEN NEERGESCHOTEN!

GELUKKIG! IK HEB HET GEHAALD!

IK KAN MIJN OGEN BIJNA NIET GELOVEN!
NEE... HIJ IS ME WEER ONTSNAPT!

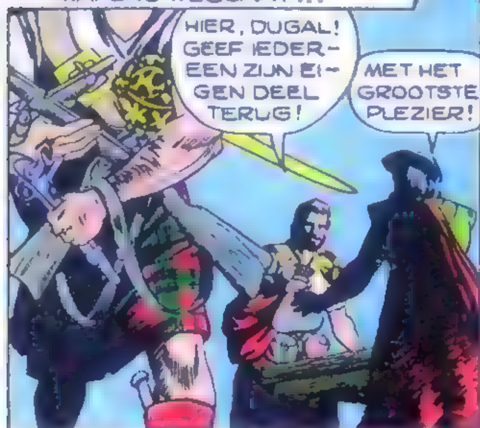

EEN PAAR DAGEN DAARNA IN DE HERBERG VAN MACPHERSON...
OM DEZE ZAK VOL TE HOUDEN, ZAL DE BELASTING DIE JULLIE AAN DE HERTOG VAN MONTROSE BETALEN, ELKE DRIE MAANDEN VERDUBBELD WORDEN.

TENZIJ EEN VAN JULLIE ONS WIL HELPEN. DIT GELD IS VOOR DE MAN, DIE ONS NAAR ROB ROY MACGREGOR BRENGT!

LAAT NIEMAND ZICH BEWEGEN!
ROB ROY!

CALLUM! VERZAMEL DE WAPENS EN LAAT ZE IN HET MEER GOOIEN!
IN ORDE, ROB!

EN TERWIJL CALLUM MET DE WAPENS WEGGAAT ...

ENKELE WEKEN LATER WORDT KILLEARN OP HET SLOT STIRLING ONTBODEN.

DE VOLGENDE DAG KIJKT ROB TOE ALS...

WORDT VERVOLGD

HUP, HUP, HUP, OLYMPIADE!

IJSHOCKEY, skiën, kunstrijden, hardrijden, bobsleeën: je zult het allemaal vanaf 29 januari op je tv zien, uit Innsbruck en omstreken, waar dan de 9de Olympische Winterspelen beginnen. De zomerspelen (de gewone Olympische Spelen dus) zijn al veel vaker gehouden. Daarmee is men in 1896, in Athene begonnen en we zijn nu aan nummer 18 toe. Officieel heet het dan dat de spelen van de achttiende Olympiade in Tokio worden gehouden. Heb je er eigenlijk enig idee van wat een Olympiade is? Dat Griekse woord wordt nogal eens verkeerd gebruikt. Er zijn massa's mensen die menen dat Olympische Spelen en Olympiade precies hetzelfde is, maar dat is niet zo. Toen in 1928 Amsterdam Olympische stad was, toen hoorde je een liedje. Dat begon zo:

Hup, hup, hup, Olympiade!
Jongens, zet je beste beentje voor!

Dat was een erg populair liedje, maar 't was eigenlijk ook een erg gek liedje, want een Olympiade is een tijdvak. Of liever: WAS bij de oude Grieken een tijdvak, een periode van vier jaar. De Grieken zeiden bijv.: „In het tweede jaar van de 63ste Olympiade gebeurde er dit en dat „en daarmee bedoelden ze dat er sedert 776 vóór Christus 62 x 4 jaar verlopen waren plus nog twee jaar. Moeilijk? Nou, let dan op. De Olympische Spelen van de eerste Olympiade werden in 776 v. Chr. gehouden; de spelen van de tweede Olympiade vier jaar later, in 772 dus; de spelen van de veertiende Olympiade in 724 enz. enz. en nu kun je dus zelf berekenen welk jaar het tweede van de 63ste Olympiade was. Maar, we hadden het over **onze** spelen. En over dat liedje. Beetje raar, hè, om tegen een tijdvak „hup, hup, hup!" te roepen.

De Winterspelen worden sinds 1924 gehouden, hoewel er toch al eerder wintersport op het Olympisch programma heeft gestaan. In 1908 n.l., toen dames en heren èn paren konden kunstrijden op de schaats. Maar dat kon je eigenlijk geen Winterspelen noemen. Ook in 1920 was er kunstrijden, maar pas in 1924 kon je van een echt wintersportprogramma spreken met schaatsenrijden, skiën, bobsleeën en zelfs curling. Dat was in het Franse Chamonix en sedertdien zijn winterspelen gehouden in St.-Moritz, Zwitserland (1928), Lake Placid, Verenigde Staten (1932), Garmisch-Partenkirchen, Duitsland (1936), weer St.-Moritz (1948), Oslo, de Noorse hoofdstad (1952), Cortina d' Ampezzo, Italië (1956), en Squaw Valley, Verenigde Staten (1960).

Nederland mag dan soms geen echte winter hebben, maar op het gebied van de wintersport hebben we altijd aardig mee kunnen doen, al heeft ook nooit een Nederlandse vertegenwoordigster of vertegenwoordiger het Olympisch goud in ontvangst mogen nemen. Nou ja, wat niet is of was, dat kan nog heel goed komen, als je even wilt begrijpen wat ik bedoel. We zijn er weleens een keer heel dicht bij geweest. Ik denk bijv. aan de winterspelen van 1952 in Oslo, in het beroemde Bislet-stadion. Nou ja, daar gebeurde niet alles hoor, maar daar werden wel de schaatswedstrijden gehouden. En die waren voor ons het belangrijkste, want we brachten geweldige kerels als Kees Broekman en Wim van der Voort aan de start. En we dachten dat er toch wel één gouden medaille op over zou schieten. Niks hoor!? Geen enkele gouden, wel drie zilveren, want in die dagen was Hjalmar Andersen (door de Noren „Hjallis" genoemd) ongenaakbaar. Hij won de 1500 m, de 5000 m en de 10000 m en voor onze Wim van der Voort was de tweede plaats op de 1500 m. Voor Kees Broekman lagen er zilveren medailles te wachten omdat hij op beide andere afstanden tweede werd achter de onverslaanbare Noor. Ook in het Amerikaanse Squaw Valley (1960) heeft de Nederlandse equipe zich laten zien. Jan Pesman werd derde op de 5000 m (kreeg dus een bronzen plak) en Sjoukje Dijkstra werd, achter de Amerikaanse Carol Heiss, tweede bij het kunstrijden, wat dus weer zilver opleverde. Joan Haanappel legde beslag op de vijfde plaats. Wat het nu, in Innsbruck, gaat worden? Ik weet 't niet. Ik wil je alleen nog wel even vertellen dat ik toevallig ook nog 'ns een keertje van Wim van der Voort heb gewonnen. Zeker, ik heb hem verslagen. Had je niet gedacht, hè? 't Was in 1951, vlak voor een televisie-uitzending. We speelden een partijtje... biljart en ik won. Als schaatsenrijder was Wim beter, ja, dat geloof ik wel.

DE DOUGLAS JET TRADER

HUGO HOOFTMAN

DE KLM, die nu met 14 Douglas DC-achten vliegt, krijgt er dit jaar nog twee bij. Dat zullen echter geen „gewone" achten zijn, maar DC-8F Jet Traders. Wat het verschil is? Nou, de Jet Trader is te gebruiken als vrachtvliegtuig en het voornaamste kenmerk van dit toestel is dan ook de grote vrachtdeur, die vóór in de linker rompzijwand is aangebracht. Ook kan het vliegtuig voor gemengd vracht- en passagiersvervoer gebruikt worden, waartoe een verplaatsbaar tussenschot in de cabine is aangebracht. Tenslotte kan de Jet Trader geheel voor passagiersvervoer worden gebruikt. Nu het luchtvrachtvervoer steeds belangrijker wordt, gaan meer en meer luchtvaartmaatschappijen ertoe over speciale vracht-straalvliegtuigen te kopen. De Jet Trader heeft het grote voordeel dat, als er 'ns wat minder vracht is, er óók passagiers in de romp kunnen worden ondergebracht. De Trans-Canada Airlines vliegt al enige tijd met het toestel. Op de foto hierbij zie je een Jet Trader van deze maatschappij. Je ziet hoe door de grote vrachtdeur vóór in de romp de vracht wordt ingeladen, terwijl de passagiers het toestel door een deur achter in de romp kunnen binnengaan.

Op 29 oktober 1962 maakte de Jet Trader zijn eerste vlucht. De machine van de KLM kan een vracht vervoeren van maar liefst 76.440 pond. Als er 'ns helemaal geen vracht meegaat, kunnen er 165 passagiers worden vervoerd. Volgens Douglas kan de Jet Trader voor een verlaging van het vrachttarief zorgen en dat is natuurlijk een belangrijk voordeel van dit toestel boven andere transportvliegtuigen, want hoe lager de tarieven, hoe méér vracht er door de lucht zal worden vervoerd.

Zo zullen we dit jaar de twee Jet Traders van de KLM voor het vrachtgebouw op Schiphol kunnen zien. Je moet er maar 'ns een keer gaan kijken. Je zult dan verbaasd zijn over de geweldige hoeveelheid vracht die in zo'n straal-vrachtvliegtuig kan worden geladen!

TECHNISCHE GEGEVENS DOUGLAS DC-8F JET TRADER:

Afmetingen: Spanwijdte 43,41 m, lengte 45,87 m, hoogte 12,91 m. **Gewichten:** Max. 148.910 kg; startgewicht: 147.550 kg. **Prestaties:** Max. kruissnelheid 932 km per uur, vliegbereik 10.550 km, kan 38.220 kg vracht vervoeren of 165 passagiers. **Motoren:** Vier Pratt and Whitney JT3D-3 turbofan-motoren van 8172 kg stuwkracht elk.

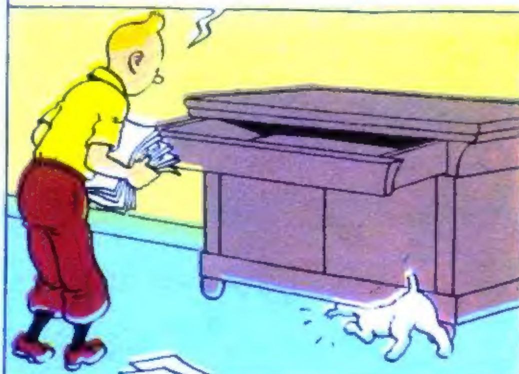

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

Kuifjes model van 't schip de „Eenhoorn" is gestolen. De inbreker haalde zijn kamer overhoop. Ook de portefeuilles van Jansen en Jansen zijn (voor de tweede keer al) gerold.

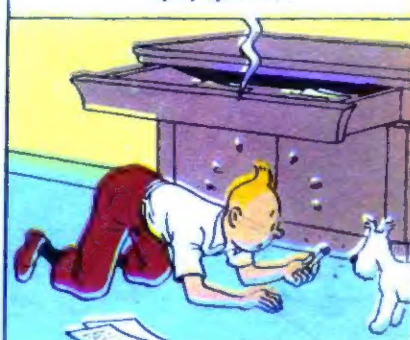

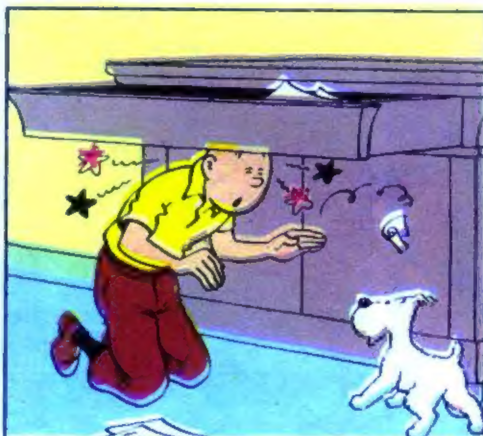

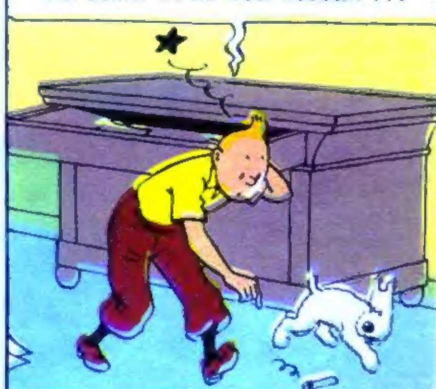

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

GP

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 33 00 21).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

